

Arrest

nr. 300 884 van 31 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 31 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten.

Op 29 augustus 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 maart 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Kumasi. U verklaart tot de Peul etnie te behoren en moslim te zijn. U verklaart dat uw moeder de Nigeriaanse nationaliteit bezat. U weet niets over de herkomst van uw vader. U hebt een zus, S., met wie u geen contact meer hebt sinds u Ghana verlaten hebt.

U leefde met uw moeder en zus te Kase, Kumasi, in zeer precare omstandigheden. Uw moeder had een “spirituele ziekte” en had daardoor regelmatig crisissen, waarbij ze verdween en pas maanden later terug naar huis kwam. In 2013 overleed uw moeder.

U overleefde in die periode door in de wildernis eten te gaan zoeken voor het vee van de andere bewoners. U werd aangesproken door een man, R., die u begon in te zetten als loopjongen. U moest bijvoorbeeld marihuana voor hem gaan halen, waarna hij u betaalde. U moest ook pakketjes afleveren voor hem in Kumasi. R. behandelde en betaalde u goed.

R. beloofde u vervolgens een job als goudzoeker te Obuasi, hij zei dat hij u daarheen zou meenemen. Aangezien hij u tot dan toe altijd goed behandeld had, vertrouwde u hem en ging u met hem mee. R. verdoofde u echter, en nam u mee naar een compound, een onafgewerkt gebouw met omheining, in de wildernis, waar u samen met nog 3 andere minderjarige jongens werd opgesloten. R. bleek deel uit te maken van een criminele bende van snelwegovervallers, en had u tegen uw wil daarbij betrokken.

Vanaf dat moment moest u deelnemen aan operaties van de criminelen. U moest met banden de weg barricaderen. Samen met de andere jongeren kreeg u machetes en stokken om de weg te versperren en auto's tegen te houden. Wanneer de auto's stopten, kwamen de oudere criminelen uit het bos om de chauffeurs en inzittenden te overvallen. Dikwijls werden er vrouwen ontvoerd en meegenomen naar de compound, waar ze ofwel werden gehouden voor losgeld – als ze van een rijke familie waren, ofwel werden verkracht door de oudere criminelen. U nam hieraan geen deel.

Nadat u aan twee van dergelijke operaties had deelgenomen, kon u R. apart spreken. U vertelde R. dat u dit soort werk niet kon of wou doen. U smeekte hem om te mogen stoppen. R. nam u mee naar de achterkant van de compound waar hij u enkele lijken liet zien. Hij zei dat, als u het werk niet leuk vond, u zou eindigen zoals de mensen die daar dood lagen. Nadien durfde u niet meer klagen.

U zat iets minder dan een jaar vast in deze situatie. Wanneer de oudere criminelen niet aanwezig waren, zat u opgesloten. Wanneer ze wel aanwezig waren, mochten jullie enkel vrij spelen binnen de muren van de compound. In die periode nam u deel aan ongeveer 7 operaties van de bende.

U werd meegenomen om samen met een andere groep criminelen een overval uit te voeren langs de snelweg in Ada, te Accra. Bij deze overval schoten de criminelen twee inzittenden van een auto dood. Een grote groep mensen, waaronder politieagenten, naderde de plek van de overval en er ontstond een vuurgevecht. Samen met één van de andere jongens, B., rende u weg naar een moskee nabij een Tanka Parking Station. Daar vertelde u alles wat er gebeurd was aan de imam, die besloot u te helpen. Hij liet u meelijden met een vrachtwagenchauffeur. U reed samen met B. ongeveer een maand mee met de vrachtwagenchauffeur en hielp deze met laden en lossen. Jullie werkten ongeveer 1 maand nog in Ghana, waarna u de grens met Burkina Faso overstak en zo het land verliet.

In 2014 kwam u toe te Burkina Faso, waar u 2 jaar werkte met chauffeurs die naar Niger reden om te laden en te lossen. In 2016 reisde u via Niger naar Libië, waar u 6 maanden gevangen zat. Nadien reisde u naar Italië, waar u een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende. U kreeg een negatieve beslissing. U bleef in totaal 3 jaar in Italië. U kwam in 2019 naar België en diende op 29.08.2019 een VIB in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Sinds uw vertrek uit Ghana in 2014, hebt u met niemand in Ghana nog contact.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Ghana, omdat u door de autoriteiten zal worden vervolgd omwille van uw gedwongen lidmaatschap van een criminele bende. Daarnaast vreest u dat deze criminele bende u zal zoeken en vermoorden omdat u hun geheimen kent en ze niet willen dat u deze informatie zou lekken naar de veiligheidsdiensten.

Te ondersteuning van uw VIB legt u volgende stukken neer: twee psychologische attesten; een medisch attest dat aantoonde dat u hepatitis hebt; medisch attest dat u een gebroken been had (door een ongeval in België); een politieverslag van een incident in het opvangcentrum; certificaten van onderwijs in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt dat u enerzijds vreest voor vervolging door de autoriteiten omwille van uw deelname (onder dwang) als minderjarige bij een criminele bende in 2013-2014. Anderzijds vreest u door deze criminele bende gezocht en vermoord te worden, omdat u hun geheimen kent en zou kunnen doorgeven aan de autoriteiten. De door u ingeroepen problemen zijn van louter gemeenrechtelijke aard en hebben als zodanig geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève.

Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u door de criminelen of de autoriteiten wordt gevisieerd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. U kan namelijk geen enkel begin van bewijs leveren dat het risico actueel is dat u door respectievelijk de Ghanese autoriteiten of het criminele netwerk gezocht zou worden.

Met betrekking tot het door u ingeroepen risico op vervolging door de Ghanese autoriteiten, omwille van uw gedwongen deelname aan criminele activiteiten, merkt het Commissariaat-generaal op dat er geen enkele indicatie bestaat dat de autoriteiten op de hoogte zijn van deze feiten en u hiervoor zouden willen vervolgen. Het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs dan ook niet inzien op welke manier de Ghanese autoriteiten zouden weten dat u in het verleden aan criminele feiten heeft deelgenomen. U beschikt zelf over geen enkele aanwijzing dat dit het geval zou zijn (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p.12).

Met betrekking tot het door u ingeroepen risico op ernstige schade door de criminele bende, waar u tegen uw wil deel van uitmaakte, merkt het Commissariaat-generaal op dat er evenmin enige indicatie bestaat dat deze bende u, bijna 10 jaar na de feiten, zou willen zoeken. Het Commissariaat-generaal merkt op dat u, nadat u wegliep bij de bende, nog 1 maand in Ghana verbleef zonder enige problemen te kennen. Verder stelt het Commissariaat-generaal vast dat u, na uw vertrek uit het land, geen enkele moeite hebt gedaan om de actualiteit van uw vrees op te volgen. U hebt geen contact opgenomen met personen in uw land van herkomst om de actualiteit van uw vrees te achterhalen, noch hebt u op een andere manier geprobeerd om informatie te bekomen over actuele situatie in Ghana, met betrekking tot de criminele bende waarvan u deel uitmaakte (CGVS, notities, p. 13). U stelt enkel dat u in Italië hebt gesproken met een man die, na een gevangenschap van 10 jaar, door dezelfde criminele bende werd gedwongen om opnieuw bij hen te gaan, of dat ze hem anders zouden doden (CGVS, notities, p.12). Dit zijn boude stellingen waarvoor u evenmin een begin van bewijs aanlevert. Bovendien moet elk verzoek om bescherming op individuele basis en op zijn eigen waarden worden beoordeeld. In uw zaak stelt het Commissariaat-generaal vast dat er geen enkele ernstige aanleiding bestaat om te vermoeden dat deze bende momenteel naar u op zoek zou zijn, zeker gezien het feit dat u slechts een beperkte bijdrage leverde, toen u nog een kind was, en quasi geen gedetailleerde informatie bezit over de precieze werking van de bende. Bovendien bezat u geen enkele identiteitsdocumenten toen u in Ghana verbleef, het Commissariaat-generaal acht het dan ook waarschijnlijk dat de organisatie van deze bende – voor zover deze nog zou bestaan – überhaupt over geen enkele informatie beschikt met betrekking tot uw identiteit.

De door u aangebrachte documenten kunnen de bovenstaande beoordeling niet in uw voordeel keren. Uw documenten bevatten enkel informatie over uw situatie in België, die door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt.

In verband met de vaststelling dat u hepatitis hebt, merkt het Commissariaat-generaal op dat medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Aangezien de door u aangehaalde problemen vreemd zijn aan de Conventie van Genève, komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus, noch komt u in aanmerking voor de status van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het

in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart Ghana te zijn ontvlucht omdat hij in 2013-2014 gedwongen lid was van een criminele bende die snelwegovervallen pleegde. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

5.2. Verzoeker dient, om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen, overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald zijn gedwongen deelname aan snelwegovervallen bij een criminele bende in 2013-2014, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolgung' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

Waar verzoeker betoogt dat hij behoort tot een specifieke sociale groep, "*met name die van minderjarigen die aan hun lot werden overgelaten en gedwongen werden om criminele feiten te plegen op bevel van meerderjarige criminelen*", dient erop gewezen dat hij hiermee voorbij gaat aan het begrip 'sociale groep' zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd of als de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. De groep van personen "*minderjarigen die aan hun lot werden overgelaten en gedwongen werden om criminele feiten te plegen op bevel van meerderjarige criminelen*" beantwoordt niet aan deze definitie. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker intussen meerderjarig is.

5.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "*reëel risico*" loopt. Het begrip "*reëel risico*" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "*ernstige schade*" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/54, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Er kan inderdaad niet worden aangenomen dat verzoeker actueel nood heeft aan internationale bescherming. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker niet aantoont dat de Ghanese autoriteiten op de hoogte zijn van zijn activiteiten bij een criminele bende in 2013-2014:

“Met betrekking tot het door u ingeroepen risico op vervolging door de Ghanese autoriteiten, omwille van uw gedwongen deelname aan criminele activiteiten, merkt het Commissariaat-generaal op dat er geen enkele indicatie bestaat dat de autoriteiten op de hoogte zijn van deze feiten en u hiervoor zouden willen vervolgen. Het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs dan ook niet inzien op welke manier de Ghanese autoriteiten zouden weten dat u in het verleden aan criminele feiten heeft deelgenomen. U beschikt zelf over geen enkele aanwijzing dat dit het geval zou zijn (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p.12).”;

(ii) verzoeker evenmin aantoont dat de criminele bende, waarvan hij in 2013-2014 gedwongen deel uitmaakte, heden nog naar hem op zoek zouden zijn:

“Met betrekking tot het door u ingeroepen risico op ernstige schade door de criminele bende, waar u tegen uw wil deel van uitmaakte, merkt het Commissariaat-generaal op dat er evenmin enige indicatie bestaat dat deze bende u, bijna 10 jaar na de feiten, zou willen zoeken. Het Commissariaat-generaal merkt op dat u, nadat u wegliep bij de bende, nog 1 maand in Ghana verbleef zonder enige problemen te kennen. Verder stelt het Commissariaat-generaal vast dat u, na uw vertrek uit het land, geen enkele moeite hebt gedaan om de actualiteit van uw vrees op te volgen. U hebt geen contact opgenomen met personen in uw land van herkomst om de actualiteit van uw vrees te achterhalen, noch hebt u op een andere manier geprobeerd om informatie te bekomen over actuele situatie in Ghana, met betrekking tot de criminele bende waarvan u deel uitmaakte (CGVS, notities, p. 13). U stelt enkel dat u in Italië hebt gesproken met een man die, na een gevangenschap van 10 jaar, door dezelfde criminele bende werd gedwongen om opnieuw bij hen te gaan, of dat ze hem anders zouden doden (CGVS, notities, p.12). Dit zijn boude stellingen waarvoor u evenmin een begin van bewijs aanlevert. Bovendien moet elk verzoek om bescherming op individuele basis en op zijn eigen waarden worden beoordeeld. In uw zaak stelt het Commissariaat-generaal vast dat er geen enkele ernstige aanleiding bestaat om te vermoeden dat deze bende momenteel naar u op zoek zou zijn, zeker gezien het feit dat u slechts een beperkte bijdrage leverde, toen u nog een kind was, en quasi geen gedetailleerde informatie bezit over de precieze werking van de bende. Bovendien bezat u geen enkele identiteitsdocumenten toen u in Ghana verbleef, het Commissariaat-generaal acht het dan ook waarschijnlijk dat de organisatie van deze bende – voor zover deze nog zou bestaan – überhaupt over geen enkele informatie beschikt met betrekking tot uw identiteit.”;

(iii) de door verzoeker bijgebrachte documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

“De door u aangebrachte documenten kunnen de bovenstaande beoordeling niet in uw voordeel keren. Uw documenten bevatten enkel informatie over uw situatie in België, die door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt.”;

(iv) verzoeker zich met betrekking tot eventuele medische problemen dient te wenden tot hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet:

“In verband met de vaststelling dat u hepatitis hebt, merkt het Commissariaat-generaal op dat medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden

beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit internetartikelen met betrekking tot de behandeling van minderjarigen door de Ghanese autoriteiten, dient vastgesteld dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en die op zich dan ook niet volstaat de door hem aangevoerde nood aan internationale bescherming alsnog concreet aan te tonen.

Verder betoogt verzoeker dat hij op de hoogte is van belangrijke kennis over de bende waartoe hij behoorde, “zoals o.a. de identiteiten van leden van de bende”, waardoor hij ervan overtuigd is dat deze mensen hem nog zoeken. De Raad stelt vast dat verzoeker hiervan geen enkele melding maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het is allerm minst ernstig om *post factum*, na confrontatie met de bestreden beslissing, plots te beweren dat de bendeleden hem nog zouden zoeken omdat hij hun identiteit kent. Verzoekers kennis over de werking van de bende bleek tijdens het persoonlijk onderhoud immers beperkt, temeer daar verzoeker nog een kind was toen hij bij de bende zat en het aannemelijk is dat de bende niet over verzoekers identiteitsgegevens beschikt. Waar verzoeker stelt dat hij in Italië iemand tegenkwam die ook werd gedwongen om naar de bende terug te keren en dat hij vreest dat hem hetzelfde lot te wachten staat, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen. Dergelijk verweer is niet van aard om op de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande, dat hieruit niet blijkt dat ook verzoeker nog zou worden gezocht door de bende, temeer daar ieder verzoek om internationale bescherming op individuele wijze wordt onderzocht, een ander licht te werpen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Ghana zou hebben gekend.

6.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Ghana actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Ghana een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER